ELLES ES QUEDEN. MARES, ESPOSES, FILLES I DONZELLES

Del total de població que a mitjan segle XIX va emigrar a ultramar, estimem que només un 8,5 % eren dones. Però, alhora, el rol de les dones és una part molt important en aquest relat, malgrat quedar invisibilitzades.

Mares

Patien el sofriment de deixar que un o més fills, molt joves (14-18 anys) emigrés a l'altra banda de món. Podien estar entre 3-6 mesos sense saber-ne res.

Les comunicacions per carta eren escasses i lentes.

Esposes

Es podien trobar en tres circumstàncies:

- *Que s'haguessin de quedar a casa i exercir de cap de família, sense gaires recursos econòmics i, a vegades, havent d'inserir-se al món laboral, mentre esperaven que les rendes arribessin de l'altra banda de l'Atlàntic. N'hi ha que fins i tot s'endeutaren i hagueren de vendre el poc que tenien per a poder enviar diners a qui no li acabaven de rutllar els plans.*
- *Haver-se de casar, per poders, amb un noi que havia anat a fer les Amèriques i embarcar-se cap a una nova vida a un lloc desconegut i amb un desconegut o amb alguna referència.*
- *Esposes i filles partien, un cop el marit i/o el pare havia arribat a destí i s'havia establert laboralment i les reclamava, en el que avui anomenaríem un reagrupament familiar.*

Els marits, per poder viatjar, necessitaven un Auto de Consentiment de l'esposa on li donava permís per anar a fer les Amèriques.

Donzelles

Noies joves, normalment cosines, nebodes o filles d'altres indians eren les escollides per esposar-se amb l'indià que tornava enriquit al poble. La seva funció principal era donar un hereu a l'indià.

El casament de l'indià enriquit amb una jove donzella es convertia en un gran esdeveniment per al municipi.

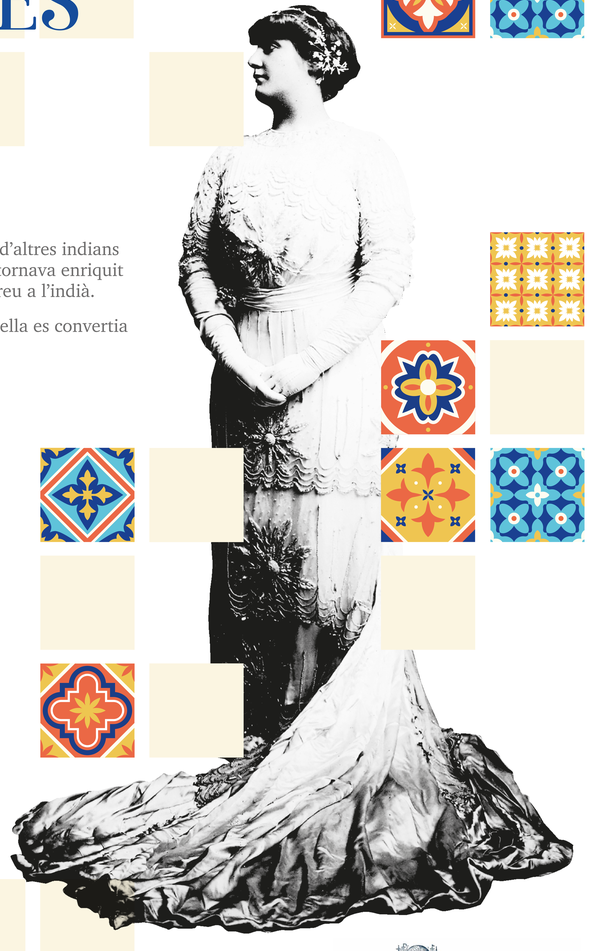

FIRA D'INDIANS